

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρέσιαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού :	Εξωτερικού :
Ετησία . . . . . δρ. 8,—	Ετησία . . . . . φρ. 10,—
Εξαμήνος 4,50	Εξαμήνος 5,50
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος . . . . . 3,—

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτικών, Εσωτερ. λ. 10. Εξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
*Οδός Εδριαιίδου άρ. 38, παρά τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Εν Αθήναις, 1 Σεπτεμβρίου 1912

Ετος 34ον.—Αριθ. 40

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Τὰ δώδεκα χρόνια, κατά τὰ ὅποια ὁ Ἡρακλῆς ἔπρεπε νὰ εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Εὐρυσεύους, ἐπέρασαν ὀλίγα ἀθλοῦ ἐξελικθῆσαν.

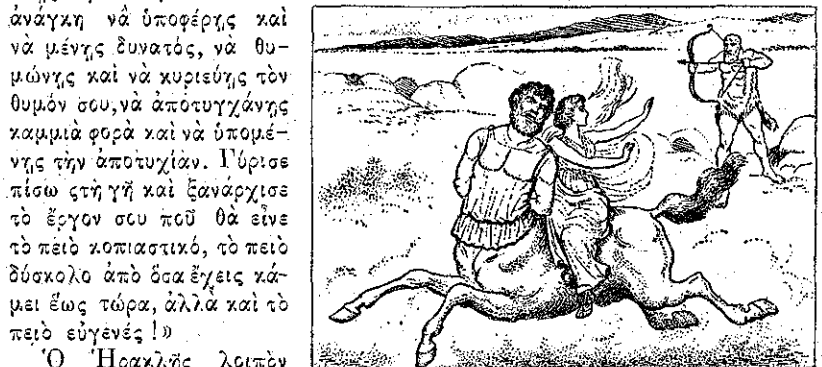
Ὁ Ἡρακλῆς αἰσθάνθηκε ὅτι ἐβγαλεν ἕνα μεγάλο βᾶρος ἀπὸ τὴν καρδίαν του.

ἔχῃς νὰ κάμῃς ἔργα ποῦ προξενούν τὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην. Δὲν θὰ ἔχῃς πλέον μάχας μετ' ἐτέρων καὶ μετ' ἄγρια θηρία μέσα εἰς τοὺς βράχους καὶ εἰς βουνά. Ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἀξία σου κατὰ τῶν ἀνιπάλων ἐκείνων ἔχει ἀποδειχθῆ. Ποτὲ δὲν ἔσφαλές εἰς τὸ ἔργον σου. Τώρα χρειάζεται νὰ μάθῃς καὶ τὴν ἠθικὴν ἀνδρείαν.

Μόνον διὰ νὰ τιμωρῆς τοὺς κακοὺς, καὶ νὰ προστατεύῃς τοὺς ἀδυνάτους, θὰ ἐξασκήῃς τὴν δύναμίν σου. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποφέρῃς καὶ νὰ μὴν εἶσαι δυνατός, νὰ θυμῶνῃς καὶ νὰ κυριεύῃς τὸν θυμὸν σου, νὰ ἀποτυγχάνῃς καμμιά φορὰ καὶ νὰ ὑπομένῃς τὴν ἀποτυχίαν. Γύρισε πίσω εἰς τὴν γῆ καὶ ξανάρχισε τὸ ἔργον σου ποῦ θὰ εἶνε τὸ πεῖδι κοπιαστικόν, τὸ πεῖδι δύσκολον ἀπὸ ὅσα ἔχεις κάμει ἕως τώρα, ἀλλὰ καὶ τὸ πεῖδι εὐγενές!

νὰ βοηθῆ ὅσους δὲν εἶχαν προστασίην. Ἐπιτέλους ἐνυμφεθῆ μιαν καλὴν βασίλοπούλου, ἡ ὁποία ἐλέγετο Δηϊάνειρα.

Εἶς ἕνα ταξεῖδι ποῦ ἔκαμεν ὁ Ἡρακλῆς μετ' τὴν γυναῖκα του, ἐβόσκον μιαν ἡμέρα εἰς τὴν ὄχθην ἐνὸς ποταμοῦ, ὅπου δὲν ὑπῆρχε καμμιά γέφυρα. Ἐνας νέος Κένταυρος, ὀνομαζόμενος Νέσσοσ, εὐρίσκειτο ἐκεῖ διὰ νὰ μεταφέρῃ τοὺς ταξιδιώτας εἰς τὴν ὀχθὴν του. Ὁ Ἡρακλῆς

Ἦτο πλέον ἐλεύθερος.

Ἐκαμεν ἕνα ταξεῖδι ὀλίγας ἡμέρας, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου ὅπου ἦτον ἡ κατοικία τοῦ Διὸς, τοῦ βροχέως καὶ τοῦ πατρὸς τῶν θεῶν καὶ τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ζεὺς τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἡρακλῆ, μετ' ὑπηρετήσεως κλά καὶ τιμῆ. Ἐξελώθησ διὰ τὸ ἐγκλημα σου μετ' ὀφθαλμοὺς ἀθλοῦ. Καλὰ. Εἰς τὸ ἕξῃς θὰ ἀνά τὸν κόσμον, ζητῶν νὰ διορθῶν τὰς ἀδικίας, νὰ ὑπερασπίζῃ τοὺς ἀδυνάτους καὶ νὰ παρηγορῇ τοὺς δυστυχεῖς. Μιαν ἡμέραν ὅμως παρεφέρθη καὶ ἔκαμε μιαν καλὴν πράξιν, διὰ τὴν ὁποίαν ὠργίσθησαν οἱ θεοί.

Ὅταν συνήλθεν, ὑπεβλήθη εἰς μετανοίαν ἐπὶ τρία χρόνια. Ἐπωλήθη εἰς μιαν βαρβαρὸν βασιλίτισσαν, τὴν Ὀμαλίην, ἡ ὁποία τοῦ ἐβγάλε τὴν λεοντήν καὶ τὴν ἐφόρσεν αὐτῇ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ντυμένος ὡς ὑπηρετῆς, ἦτον ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ τὰς δουλείας τοῦ σπιτιοῦ. Ὑπήκουε μετ' ὑπομονήν, ἐπειδὴ ἤξευρεν ὅτι τοῦ ἤξιζεν αὐτὴ ἡ ταπεινωσίς.

Ὅταν ἐπέρασαν τὰ τρία χρόνια, ὁ Ζεὺς τοῦ ἔδωκεν εὐκαιρίαν νὰ ἐξαγορασθῇ. Ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆρε πάλιν τὴν λεοντήν του καὶ ἄρχισε νὰ κυριεύῃ τὸν κόσμον, νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ καλὸν ὅπου ἐβασίλευε τὸ κακόν,

ἀνὰ τὸν κόσμον, ζητῶν νὰ διορθῶν τὰς ἀδικίας, νὰ ὑπερασπίζῃ τοὺς ἀδυνάτους καὶ νὰ παρηγορῇ τοὺς δυστυχεῖς. Μιαν ἡμέραν ὅμως παρεφέρθη καὶ ἔκαμε μιαν καλὴν πράξιν, διὰ τὴν ὁποίαν ὠργίσθησαν οἱ θεοί.

Ὅταν συνήλθεν, ὑπεβλήθη εἰς μετανοίαν ἐπὶ τρία χρόνια. Ἐπωλήθη εἰς μιαν βαρβαρὸν βασιλίτισσαν, τὴν Ὀμαλίην, ἡ ὁποία τοῦ ἐβγάλε τὴν λεοντήν καὶ τὴν ἐφόρσεν αὐτῇ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ντυμένος ὡς ὑπηρετῆς, ἦτον ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ τὰς δουλείας τοῦ σπιτιοῦ. Ὑπήκουε μετ' ὑπομονήν, ἐπειδὴ ἤξευρεν ὅτι τοῦ ἤξιζεν αὐτὴ ἡ ταπεινωσίς.

Ὅταν ἐπέρασαν τὰ τρία χρόνια, ὁ Ζεὺς τοῦ ἔδωκεν εὐκαιρίαν νὰ ἐξαγορασθῇ. Ὁ Ἡρακλῆς ἐπῆρε πάλιν τὴν λεοντήν του καὶ ἄρχισε νὰ κυριεύῃ τὸν κόσμον, νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ καλὸν ὅπου ἐβασίλευε τὸ κακόν,

ἔβαλε τὴν Δηϊάνειραν εἰς τὴν ὀχθὴν τοῦ Κενταύρου ἄλλὰ εἰς τὸν μισὸν δρόμον, ὁ Κένταυρος ἄρχισε νὰ τρέχῃ φεύγων μαζὶ της. Ἡ Δηϊάνειρα ἐφώναξε καὶ παρακαλοῦσε τὸν Ἡρακλῆ νὰ τὴν σώσῃ τότε αὐτὸς ἔβρισεν ἐν' ἀπὸ τὰ βέλη του καὶ ἐτρόπησεν τὸν Κένταυρον εἰς τὴν καρδίαν. Πρὶν ἀποθάνῃ ὁ Κένταυρος, προσεπαίθη ὅτι μετενόησεν δι' ὅτι ἔκαμε καὶ ἐψηθόρσεν εἰς τὴν Δηϊάνειραν αὐτὰ

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΦΛΟΙΣΒΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Υποψήφιος τῆς Γ' Τριμηνιας, ὑποστηρίζομενος ὑπὸ τοῦ ἰσχυροτάτου ἐν Κωνσταντινουπόλει Συλλόγου «**Αγῶνος**».

Απάντησιν μου, **Ὀνειρώδες Βάλς**, θὰ λάβετε διὰ μέσου «**Διαπλάσεως**» **Κρητικοπούλα**. (IB, 249)

Αγαπήτῃ Κωνσταντίνῃ Ἐμμ. Χριστοφίδῃ, Σοῦ σφιγγόμενον τὸ χέρι, γιὰ τὴν μεγάλη νίκη σου.—Οἱ συμπολίται σου: **Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα, Παυελλήνος Πόθος**. (IB, 250).

ΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΝΩΤΙΚΩΝ

Πρόσην: Λατρευτῆ Κωνσταντίνος (Βασιλευδὴς δημοψήφισμα 1908 μετ' ὅτι 800 ψήφους), Λατρευτῆ Πατριδα (Βασιλευδὴς δημοψήφισμα 1910 καὶ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν Διαπλάσεως Ἀυτοκρατορίας), Μαθαζόνομαχος καὶ Τουρκομαχος Ἑλλὰς (Πρωτοψήφιος Διαπλάσεως Ἀυτοκρατορίας)—Δημήτριος Χρ. Παπαδημητρίου. (IB, 251.)

“ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, Πάλι με χρόνια, με καιρούς πάλι δική μας θάνατ”

Ἀγαπητοὶ φίλοι: Πάντες, πρέπει νὰ ψηφίσετε τὸ ψευδώνυμον **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ**, τὸ ὅποτον εἰς κάθε Ἑλληνικὴν καρδίαν εἶνε χαραγμένον. (IB, 252)

Φιλτατοί: Ψηφίσατε τὸ ἀληθῆς ὑπερόχον ψευδώνυμον **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ**. **Δάφνης Στέφανος** (IB, 253)

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δύο μέγαρα μετὰ κήπων καὶ αὐλῶν.

Τὸ ἐν ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισίας ἀριθ. 9. παραπλευρῶσ τοῦ ἀνακτόρου τῆς Α. Β. Ὑ. τοῦ Πριγκίπου Νικολάου καὶ ἐναντὶ τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, (περιοχὴ 6 χιλιάδων πήχων τετραγωνίων).

ΔΕΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ 5—14 ΕΤΩΝ

Περιλαμβάνει Ἑλληνικὸν νηπιαγωγεῖον, Δημοτικὸν Σχολεῖον, Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, 4 τμήματα γαλλικῶν, 2 τμήματα ἀγγλικῶν, 1 τμήμα γερμανικῶν. Ἐπιμεληταὶ καὶ καθηγηταὶ Ἑυρωπαῖοι.

Τὸ ἔτερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δραγατσανίου ἀριθ. 6 παρά τὴν ὁδὸν Σταδίου, παραπλευρῶσ τῆς Ἀγγλικῆς Προσεβείας.

ΔΕΚΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΠΟ 14 ΕΤΩΝ & ΑΝΩ

Περιλαμβάνει Γυμνάσιον, τριτάξιον τμήμα Ἐμπορικῆς Σχολῆς, **Δογιστικὸν τμήμα** μετ' ἐπιτήθειαν **μονοετή**.

Τὰ διπλώματα τοῦ Ἐμπορικοῦ τμήματος καὶ τοῦ Δογιστικοῦ ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς **Κυβερνήσεως** καὶ ὑπὸ τῶν **Τραπεζῶν**.

Γίνονται ἐπίσης δεκτοὶ φοιτητὰ διαιτώμενοι ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ καὶ σπουδάζοντες τὰ ἐμπορικὰ ἢ τὰς ξένας γλώσσας. Εἰς τοὺτους πρὐχεται ἰδιαιτέρον ὀφελὸν ἐπιπλομένον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

Ἀπευθύνονται:

Διευθύνοντες Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς, Ἀθηνῶν.

Διὰ πᾶσαν προφορικὴν ἀγγελίαν: Κεντρικὰ Γραφετὰ τῆς Σχολῆς ὁδὸς **Δραγατσανίου 6**, παρά τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Διὰ τοὺς μακρὰν κατοικοῦντας μαθητὰς ἢ Διευθύνοντες διαθέτει πολυτελεῖς ἰδιόκτητον λεωφορεῖον, ὅπως μεταφέρῃ τοὺτους ἐκ τῆς οἰκίας των εἰς τὴν Σχολήν.

399. Ἀπροσδόκητον

Διατὶ εἰς τὸς λιτανείας κρατοῦν τὰς ἀναμμένας λαμπάδας;

*Ἐστάλη ὑπὸ Χαχαλ. Τσιμάρου

400. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητημένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἴσον τῆς Ἑλλάδος:

1. Ἀρχαῖος θεός 2. Ἐπίρρημα τόπου 3. Μυθικός Βασιλεὺς 4. Ἀπόστολος 5. Βασιλεὺς τῶν Φηβῶν 6. Μέγας ποιητής.

*Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυταίμ τοῦ Ἀβέρωφ

401. Φωνηεντόλιπον

τς - ** - θρ - μς

*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μαστρογαλασοῦ

402. Γρίφος

1 1 1
1 1 1 N K
1 1 1
1 1
0

*Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσάνθου Γ. Μωραΐτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 31 καὶ 32

303. Μύκονος (μύκων, ὄσ.)—304. Ἀριένη (α, μί, ἐν η.)—305. Ἀνδραξ (ἄν, Φράξ.)—306. Πρωσία - Ρωσία.

307. **Μ** ΠΥΡ ΘΑΞΟΣ ΧΕΛΙΔΩΝ ΘΑΡΡΑΛΕΟΣ

308. Μειδῶν σμφορῶν ὀνειδίσης. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, λαμβανόμενης πρῶτον τῆς μεσαίας καὶ τῶν ἑκατέρωθεν ἐναλλάξ.)

309-314. 1. Ὁ λαὸς ἐπανάστῃ κατὰ τῶν ἀρχόντων του. 2. Ὁ ροῦς τοῦ ποταμοῦ εἶνε ταχύς. 3. Ὁ ἥλιος φωτίζει τὴν γῆν. — 312. **ΩΚΕΑΝΙΑ - ΟΒΙΔΙΟΣ** (ΩΩν. ἘΚΒάταν, ΚΕΒίω, αἰθάλης, Ἰσπανία, Δικίλιος, ΠορσηΑΣ.)—313. Ἐαυτοῦ κηδεταὶ ὁ πρηνὸν ἀδελφεοῦ.—314. Ἡ ἀπὸ ἔργου ἢ ἀπὸ εὐρηματῆ ἀπὸ ἐρ - η μ'α - η ἀπὸ εϋ - ρι μ'α.)

315. Θηρίον (θη - Ρίον.) — 316. Ἡσιόνη (η, σί, ὄ, νί.) — 317. Μία - ποῦ.

318. **ΝΕΡΩΝ** 319. **ΠΟΣΕΙΔΩΝ** (δ - ΕΡΙΣ ποῖος, Σιδών, ἔδω, ἱπ - ΡΙΣ ποῖος, ὄσσις, ὄδε, Νῶς.)

ΩΣ —320. Ὅτ' εὐτυχεῖς μάχιστα μὴ μέγα φρόνει.— 321. Ἑλληνικός (ἙΛΛΗ, ΝΙΚΟ, Σωτήρ.)— 322. ΣΑΠΦΩ - ΕΚΤΩΡ (ΣΕΡβία, ἌΚακτα, ΠΤολεμαῖος, ΦΩλίω, ΩΡίον.)— 323. Φίλου πιστοῦ ὀδὸν ἀντάλλαγμα.— 324. Μὴ εἰδιόμεν τ' ἀνέφιτα. (Μι - ἐπὶ θῆ μι - τ' - ἄν ἐφ' ἦ - κτᾶ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν λέπτα 10, διὰ δὲ τοὺς ἀνδρομετῆτάς μας λέπτα 5 μόνον μετὰ παχέα στοιχεία τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ ἀπλάσια τὸ τετραπλάσιον. Ἐλάττωσ ὅσοσ 15 λέξεις, ὅλαδὴ καὶ αἱ διαιωτέροι τῶν 15 πληθύνονται ὡσ νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ ἀπλάσια ἢ παχέα ἢ ἀπλάσια στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν, ὀπολογεῖται ὡσ 8 λέξεις ἀπλά.—Αἱ μὴ συνδυαζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.]

Αναλόσω δ. p. πανταχῶθεν. Προτιμῶ τοπεία. — Διεύθυνσις: Πυγμαλιώνα poste restante, Πύργον. (IB, 246)

Ὁλο ψευδώνυμα ἀλλάζετε, **Ὀνειρώδες Βάλς**, **Μελαχροινή Ἑλληνοπούλα**

τά λόγια: «Πόρε το πουκάμιό μου το βαμμένο με το αίμα μου, κρύψε το και φύλαξέ το καλά...»

Η Δηλιανείρα επέστρεψε τα λόγια του Κενταύρου και ακολούθησε τας οδηγίας του. Ο Ηρακλής εγκατεστάθη κατόπιν εις μίαν πόλιν που έλεγέτο Τραχίν και ζήτηεν εύτυχης μερικά χρόνια με την γυναίκα του και με τα παιδιά του.

(Επεται το τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

“ΔΥΟ ΚΟΜΜΑΤΙΑ” ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Β. (Συνέχεια)

ΜΑΡΓΑΡΩ: — Πολύ καλά. Μη πως θέλετε να πω τίποτα στο σπίτι; ΦΩΤΕΙΝΗ: — Όχι, τίποτα. ΜΑΡΓΑΡΩ: — Χαίρετε! ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Χαίρωμαστε! Η Μαργαρώ, με χαμηλωμένο κεφάλι, φεύγει δεξιά.

ΣΚΗΝΗ Γ.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Πάει πάλι η έκδρομή μας! Έτσι την παθαίνουμε πάντα, όταν ερχόμαστε στην έξοχη με σχέδια και φουμάρα. ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Τι να γίνει λοιπόν αφού αρρώστησε ολόγος; ΦΩΤΕΙΝΗ: — Όταν αρρωσταίνει εν'όλογο, οι άνθρωποι παίρνουν άλλο όταν δεν υπάρχουν πια άλλοι, παίρνουν μουλάκια και όταν δεν υπάρχουν ούτε άλλοι ούτε μουλάκια, παίρνουν γαϊδουράκια! ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Θα σου προτείνω κάτι τι. ΦΩΤΕΙΝΗ: — Στάσου πρώτα να σου πω. Το Μαρούτι δεν απέχει από δω ούτε μισή ώρα. Σήμερα είναι καλύτερα πανηγύρι. Κάσμος από τας Αθή-

νας ένα σωρό. Θα είναι ώρα. Θέλεις να πάμε; Θα διασκεδάσουμε πολύ. ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Όχι. Εγώ προτιμώ να μείνω εδώ και να συζητώ το περιβολάκι μου, που έχω να το κутτάξω πολύν καιρό. Θα κάμω ένα περιπάτο ως το πέρα λειβάδι κι' από κει θα μπω στο δάσος. Όσα λουλούδια βρω στο δρόμο και μάρεσουν, θα τα ξεριζώσω και θα τα φυτέψω στο περιβολάκι μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ: — Τι ιδέα!.. Ηφ! ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Πάντα καλύτερη από τη δική σου. ΦΩΤΕΙΝΗ: — Ωστε... εσύ δεν εννοείς να έλθω μαζί μου στο πανηγύρι. ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Και εσύ δεν εννοείς να με βοηθήσεις στο περιβολάκι. ΦΩΤΕΙΝΗ: — Θα κάμω εκείνο που είπα.

ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Κ' εγώ το ίδιο. ΦΩΤΕΙΝΗ: — Αφού λοιπόν δεν καταδέχεται να με συνοδεύσης, θα πάω με τη Μαργαρώ. ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Α, μπά! καθόλου! Η Μαργαρώ μου χρειάζεται έμένα. Θα την πάρω μαζί μου, για να κρατή το καλάθι, που θα βάλω μέσα τα λουλούδια με τις ρίζες των. ΦΩΤΕΙΝΗ: — Εγώ δε σου την αφήνω και μου φαίνεται, πως εγώ τη ζητήσα πρώτη.

ΕΙΡΗΝΗ: — Αδιάφορο έμένα μου χρειάζεται και θα την κρατήσω. ΦΩΤΕΙΝΗ, φωνάζει: — Μαργαρώ! ε, Μαργαρώ! έλα δω! (Στην Ειρηνούλα:) Τώρα θα ιδούμε! ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Τι θα ιδούμε;.. ΦΩΤΕΙΝΗ: — Μάλιστα! Θα ιδούμε αν η Μαργαρώ προτιμά να μείνη μαζί σου ή να έλθη μαζί μου! ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Α! και σου περνά ιδέα, ότι θα προτιμήση να έλθη μαζί σου; Εγώ στοιχηλά ιζω πως θα μείνη μαζί μου! ΦΩΤΕΙΝΗ: — Καλά, πολύ καλά. Περιμένε μια στιγμή! (Φωνάζει:) Μαργαρώ! έλα λοιπόν!

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΜΑΡΓΑΡΩ, απέξω: — Έφθασα! άμείως!.. ΦΩΤΕΙΝΗ: — Τώρα να ιδής, που νομίζεις πια πως όλοι πρέπει να κάνουν ότι θέλεις εσύ! ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Έσύ να ιδής, τώρα, που φαντάζεσαι πια πως όλοι πρέπει να σε υπακούουν!.. ΜΑΡΓΑΡΩ, εισέρχεται δεξιά και άσθμαίνει από το τρέξιμον: — Έδω είμαι! Μ' έφωναζατε... Τι με θέλετε; ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Να σου... ΦΩΤΕΙΝΗ, την διακόπτει: — Μαργαρώ, καθήτε κοντά μου εδώ στον πάγκο έχω κάτι να σου πω. ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Μαργαρώ, Μα-

γαρώ! έλα να καθήσης κοντά μου. Θέλω να σου μιλήσω. ΜΑΡΓΑΡΩ: — Σας ευχαριστώ, κυρίες μου, μα δεν είμαι καθόλου κουρασμένη. Αν έχετε να με πείτε τίποτα, μιλήστε και σας άκούω. ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Εγώ... ΦΩΤΕΙΝΗ, συγχρόνως: — Εγώ... ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Μην την άκούεις. Δεν ξέρει τί λέει. ΦΩΤΕΙΝΗ: — Άφισέ τη, τη φλόαρη, κι' άκουσε μένα. Μαργαρώ μου, ξέρεις καλά πως εγώ σ' αγαπώ περισσότερο από την Ειρηνούλα, που αιωνίως σε κάνει και τρέχεις για το τίποτα. ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Μαργαρώ, μην ξεχνάς, ότι η Φωτεινή αιωνίως τ'άχει μαζί σου και σε βρίζει. ΦΩΤΕΙΝΗ: — Κάθε άλλο! ψέμματα! ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Πώς; τολμάς να λές πως είναι ψέμματα αυτό; ΜΑΡΓΑΡΩ: — Με συγχωρείτε πολύ που σας διακόπτω. Άλλ' αν εξακολουθήσετε να φιλονικείτε έτσι, δεν θα μω πείτε ποτέ τι με θέλετε. ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Έδω τι συμβάλνει. Εγώ... ΦΩΤΕΙΝΗ, συγχρόνως: — Να τι είναι. Εγώ... ΜΑΡΓΑΡΩ: — Πάλι τα ίδια. Μιλάτε κι' οι δυο μαζί. ΦΩΤΕΙΝΗ, στην Ειρηνούλα: — Αν δεν μάφισης να μιλήσω, θα πω της Μαργαρώς, όλα όσα έλεγες προτύτερα εναντίον της. ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Κ' εγώ θα της πω όλα όσα της έφαλλες και σύ! ΦΩΤΕΙΝΗ, στη Μαργαρώ: — Φαντάσου... ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ, συγχρόνως: — Φαντάσου... ΦΩΤΕΙΝΗ, με θυμό: — Ε, μ' αυτό είναι άνυπόφορο! Κλείσε πια το στόμα σου! ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Ε, μα δεν υποφέρεσαι! Θα σωπάσης πια; ΜΑΡΓΑΡΩ: — Περιμένω πάντα νακούσω τι με θέλετε. ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Λοιπόν, Μαργαρώ, άκουσε. Η Φωτεινή λέει πως δεν είσαι παρά μια χωριατοπούλα. ΜΑΡΓΑΡΩ: — Αυτό είναι άλήθεια. ΦΩΤΕΙΝΗ, στην Ειρηνούλα: — Και εσύ δεν είπες πως θέλεις να την ξεφορτωθής; ΜΑΡΓΑΡΩ: — Η κυρία Ειρηνούλα είναι ελεύθερη να λέη ό,τι θέλει. ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ: — Κ' η Φωτεινή μου είπες πως δεν σε χωνεύει, γιατί η μαμά σε φέρνει πάντα για παραδειγμα. ΦΩΤΕΙΝΗ στην Ειρηνούλα: — Αυτό μάλιστα, το είπα. Έσύ όμως έπειτα είπες τόσα χειρότερα, ώστε είδα το άδικον και σου είπα να σωπάσης. (Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΤΑΔΙΑ ΚΑΙ ΚΛΙΣΕΙΣ

Αγαπητοί μου, Ι μέλλοντες Ευέλπιδες και Δόκιμοι υφίστανται όλονεν τας πολυπλόκους εισαγωγικάς των εξέτασις. Και εις τας δύο Σχολάς, δι' όλίγας θέσεις, οι υποψήφιοι φέτος είναι πολλοί. Τρεχάματα, φασαρία, καρδιοκτύπι, αιτήσεις, πιστοποιητικά, σωματική εξέτασις, γραπτή δοκιμασία, προφορική, βαθμολογία, παράπονα, — φαντασθήτε τι γίνεται με τα εκατόν αυτά παιδιά, που όνειροπολούν την ώριζον στολήν με το «σπαθάκι», και με άλλους πεντακοσίους γονείς και συγγενείς, που ενδιαφέρονται και τρέχουν και καρδιολογούν μαζί των. Το βράδυ, οι περιπάτοι των Αθηνών γεμίζουν από ατύτους. Πηγαινοί να' έμιλους, στέκονται, ανακοινώνουν τας ενεργείας και τας εντυπώσεις της ημέρας, συζητούν και κρύπτουν την αγωνίαν των με στείρα και γέλια. Χθές, εις την πλατείαν του Συναγματος, ήκουσα ένα μικρόν υποψήφιον, ζωηρότατον, να παρακονείται δια την βαθμολογίαν κάποιων μαθημάτων. Ένας άλλος τον έβδαιωνεν, ότι ο Ύπουργός θλκυρώση τας εξετάσεις των μαθημάτων αυτών, διότι έγιναν παρατυπία. Άλλα σήμεραν βλέπω εις τας εφημερίδας, ότι ο Ύπουργός τας επεκύρωσε, διότι δεν εύρε καμίαν παρατυπίαν. Ποία άπογοήτευσις, δι' όσους έμειναν έξω!.. Έ, μεθαύριον θάπορριθθούν και άλλοι... Σιγά-σιγά το πλήθος των υποψηφίων θα ξεκαθαρίζεται, έως να μείνουν οι όλίγοι έλεκτοί. Όλοι οι άλλοι θα εμφορουν να επαναλαμβάνουν εκείνο που έγραψε κάποτε προς την Διάπλασιν ένας άποτυχών υποψήφιος Δόκιμος: «Οι καθηγηταί έμειναν τόσον εύχαριστημένοι, ώστε με παρεκάλεσαν... να τούς τα ξαναπώ και του χρόνου».

Φέτος λοιπόν οι υποψήφιοι δια τας Στρατιωτικάς μας Σχολάς είναι περισσότεροι από άλλους. Δι' άκαμψον καιρόν, οι γονείς επέβαλλον εις τα παιδιά των πρακτικότερα στάδια. Φαίνεται, ότι τώρα η μόδα ξαναγυρίζει εις το Στρατιωτικόν. Διότι και εις αυτά είναι μόδα. Καθένας κάμνει ό,τι κάμνουν οι άλλοι. Όλιγοι έχουν την πρωτοβουλίαν. Πώς να εσκέφθησαν τάχ οι όλιγοι αυτοί, οι έχοντες την πρωτοβουλίαν, ώστε να επαναφέρουν την μόδαν του Στρατιωτικού στίδιου; Διαιτ' άράς το Στρατιωτικόν, προ όλίγων ετών, δεν ήτο τόσο καλόν, και τώρα είναι το καλλίτερον; Αυτό δύσκολα θα εύρίσκामεν και έπειτα δεν μάς ενδια-

φέρει. Έκείνο που μάς ενδιαφέρει είναι το εξής: από τόσα παιδιά που αγωνίζονται τώρα να εισαχθουν εις τας Σχολάς και να γίνουν μίαν ήμέραν άξιωματικοί της ξηράς ή της θαλάσσης, πόσα άρα γε αισθάνονται άληθινήν κλίσιν προς το στάδιον και είναι πραγματικώς ικανά; Νομίζω ότι τα περισσότερα, — και από αυτά άκόμη που θα επιτύχουν, — το άκολουθούν άπλώς επειδή το θέλουν οι γονείς των, ή επειδή το επιτρέπουν οι περιστάσεις, ή επειδή τούς άρέσει ή στολή. Συνέθη πολλάκις να παρουσιασθουν ως υποψήφιοι εις την Σχολήν των Δοκιμών παιδιά που δεν είχαν ταξειδεύση ποτέ των και δεν ήξευραν ούτε καν κολύμβη. Πώς να φαντασθ ή κανείς, ότι υπάρχει το σπέρμα ενός μέλλοντος Ναυάρχου μέσα εις τούς μικρούς αυτούς χερσαίους; Και όμως, όσοι από αυτούς τύχη να ξεύρουν μαθηματικά ή να έχουν τα μέσα, εισάγονται και μετ' όλίγα έτη εξάγονται ως άξιωματικοί, ενή ή κλίσι των θα ήτο να γίνουν έμποροι, τραπεζίται, μηχανικοί, αρχιτέκτονες, καλλιτέχνη, καθηγηταί ή... και τίποτα. Αυτό είναι πολύ κακό! Κανείς ποτέ δεν πρέπει να εκλέγη το στάδιον κατά την μόδαν της εποχής, και να θέλη έξασφα να γίνη άξιωματικός ή γεωπόνος, διότι γίνονται όλοι. Πρέπει πρώτα — πρώτα να έρωτά την κλίσιν του. Και όταν η κλίσις του αυτή δεν είναι προς... την όκνηρίαν, έχει καθήκον και δικαίωμα να την ακολουθήσγη. Και οι γονείς του αν επιμένουν, θα υποχωρήσουν και αυτοί τότε προς της λογικής. Και δεν θα ξαναγκάσουν ποτέ ένα παιδί των, το όποιον ρέπει προς τα ειρηνικά, να γίνη πολεμιστής, ούτε ένα άλλο, του όποιου η κλίσις είναι προς τα όπλα, να γίνη παπας. Το πρώτον που πρέπει να εξέταση κανείς όταν εισέρχεται εις ένα στάδιον, είναι αν έχη την δι' αυτό άπαιτουμένην ικανότητα. Διότι δεν υπάρχει μεγαλύτερον δυστύχημα, — και αυτό έπειτα φαίνεται, — παρά νακολουθ ή κανείς τυφλώς κ' επιπολαιώς ένα στάδιον, εις το όποιον θα είναι άνικανος να διαπρέψη και θαναγκασθ ή άπλώς να φυτοζωήσγη... Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ ΑΛΕΞ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΑΚΗΣ

Το φυλλάδιον ήτο έτοιμον να τυπωθ ή, όταν ο τηλεγράφος μάς έφερε την είδησιν της θανατηφόρου πτώσεως του άεροπόρου Αλεξάνδρου Καραμανλάκη. Από τούς πρώτους Έλληνας, και βεβαίως ό πλέον τολμηρός και ό ριψοκίνδυνος άπ' όλους, πρώτος εις την Ελλάδα πίπτει θυμα επί του βωμού μιζής μεγάλης κ' ευγενικής Ίδεας, όπου τόσο ως τώρα έθευσιάσθησαν. Περισσότερα εις το προσεχές.

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ (ΜΥΘΗΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ' (Συνέχεια) ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΜΠΑΝ

Με τον σιδηρόδρομον. Την έπαύριον, εις τας όκτω, ο Σάρδας έπερίμενε τον υιόν του θυμάτος του. Έφορούσε ταξειδιωτικόν κοστούμι από χονδρήν ως δέρμα τσόχαν, χρώματος σκόνης, και στερεά, ύψηλά ύποδήματα, κίτρινα έρκητούσε δε εις το χέρι ένα πόνσο*) και μίαν μικράν βαλλίκαν. Έταράχθη όλίγον όταν είδε τον Πέτρον συνοδευόμενον υπό του κ. Ζολλιέ. Δεν έφάνη όμως διόλου ή ταραχή του, όταν προύπήνητσε τούς δύο κυρίους και τούς έχαιρέτησε με την συνήθη του εύγένειαν. Ο κ. Ζολλιέ εύρε ανεπιλήπτον αυτόν τον άνθρωπον και ήναγκάσθη να όμολογήσγη ότι οι φόβοι του ήσαν άδικολογήται. Από μέσα του όμως εξέκολούθει να αισθάνεται μίαν άέριστον άνησυχίαν. Τω υπέβαλε διαφόρους έρωτήσεις περί της τοπογραφίας της έσπανίας του, περί των μέσων με τα όποια ήμπορούσε κανείς να φθάση ως εκεί, περί του μαρκηζίου Ριονσαί, κτλ. Ο Σάρδας απεκρίθη άνευ του έλαχίστου διαταγματού, άφελέστατα, εύκολώτατα, ως άνθρωπος ό όποιος δεν φοβείται τίποτα κ' εύρίσκει φυσικώτατον να τον έρωτην περί αυτών όλων. Η άμαξοστρατιά εοφύριξεν. Έπρεπε να χωρισθουν. Ο κ. Ζολλιέ τούς είδε ναναβαίνουν εις το βαγόνι και κατόπιν, όταν το τραίνον εξέκίνησεν, επανήλθεν εις την πόλιν λέγων καθ' έαυτόν: — Μα διατί να είμαι έτσι βαρύνυμος! Φαίνεται ότι προαισθάνομαι κάποιον δυστύχημα. Πράγμα παράδοξον! Ένώ έριχι το τραίνον και ο Σάρδας έφαινετο μισοκοιμισμένος εις την θέσιν του, — ο Πέτρος, καθημένος αντικρύ του, ήθάνετο να τον κυριεύη ή αυτή άόριστος άνησυχία και βραθυριά. Αυτό, ο τόσος γενναίος, ό συνειθισμένος πλέον εις τούς κινδύνους, ήργισεν να φοβήται. Να φοβήται τί;... Δεν θα ήμπορούσε να το προσδιορίσγη. Ο ώραιός εκείνος Ίσπανός, τον όποιον είχεν απέναντι, ό τόσον ήρμος, με τα κλειστά μάτια, δεν ήμπορούσε βεβαίως παρά να τω έμπνέη έμπιστοσύνην. Τω είχεν αποδείξη, ότι εγνώριζε καλά τον μαρκησίον Ριονσαί, από μερικά ιδιαιτέρη του χαρακτηριστικά, σωματικά ή

*) Το πόνσο είναι ένα μεγάλον τετράγωνον από ύφασμα άδιάβροχον, με μίαν τρύπαν εις το μέσον, δια να περνά το κεφάλι. Αποτελεί πρωτογενή μανδύαν, πολύ εύχρηστον. (Σ.τ.Σ.)

τοῦ χαρακτήρος του. Βεβαίωτα τὸν εἶχε συναστροφῇ πολὺ, διὰ τὰ γνωρίζη τάσας λεπτομερείας. Ἐπειτα ὠμιλοῦσε περὶ αὐτοῦ με συμπάθειαν, τρυφερώτατα. Ἄρα ἦτο φίλος.

Διατὶ λοιπὸν νὰ φοβῆται; Ὁ Πέτρος ἐσκέθη, ὅτι χωρὶς τὸν θέλη, μετεδόθη καὶ εἰς αὐτὸν ὁ ἀόριστος ἐκεῖνος φόβος τοῦ κ. Ζολλιέ. Ἄλλὰ δὲν εἶχε σημασίαν... Ἀπλούστατα, ὁ καλὸς του φίλος τῷ συνίστα φρόνησιν καὶ προσοχὴν διὰ τὸ δύσκολον ταξίδι τῆς ἐρήμου. Ὁ ἴδιος, μάλιστα τῷ εἶχεν ἀγοράσῃ τὴν προτεταίαν δύο φοβερά ρεβόλβερ μπουλλ-ντόγκ καὶ ἓνα στυλέτον, καὶ τῷ εἶχεν εἰπῆ:

— Κρύψε καλὰ αὐτὰ τὰ ὄπλα. Νὰ μὴν ἰδῆ κανεὶς ὅτι τὰ ἔχεις, οὔτε αὐτὸς ὁ συνταξιδιωτῆς σου. Νὰ τὰ φανερώσῃς μόνον ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ Πέτρος τὰ ἐφύλαξεν εἰς τὰ εὐρύχωρα θυλακίαι του. Εἶχε δώδεκα βολὰς, εἶχεν ἀκόμη πολλὰ φυσίγια εἰς τὴν διαθείσιν του, ἐταξείδευε συντροφωμένος, ἦτο καλὸς σκοπευτῆς, δὲν ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φοβῆται τίποτε.

Τὸ τραῖνον ἐσχημάτισεν εἰς τὸ Ροζάριον. Ἀπεβιβάσθησαν, ἐπρωγευμάτισαν εἰς τὴν κομψὴν αὐτὴν πόλιν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆραν ἄλλην ἀμαξοστοιχίαν, ἣ ὅποια εἰς χωρὸς οὖσε ὀλιγὸν διόλου εἰς τὸν Κάμπου.

Ὁ Σάρδας ἔπαυσε πλέον νὰ ἐμιλῇ. Καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἐκοιμάτο, ἐφαίνετο σύννοος, βυθισμένος εἰς σκέψεις.

Πραγματικῶς, ἐμελετοῦσε τὸ σχέδιόν του, τοῦ ὁποίου αἱ δυσκολίαι δὲν τῷ διέφευγον, διότι ἐννοοῦσάν, ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο ὑποφιασμένος καὶ προσεκτικός. Προσποιοῦμενος, ὅτι κοιμάται, τὸν παρετήρει καὶ τὸν ἐσπούδαζε διὰ μέσου τῶν μακρῶν του μαῦρων βλεφαρίδων. Καὶ τὸν ἐβλεπε πάντοτε ἀγρυπνῶν, ἀνήσυχον, κάκου-κάπου νὰ τὸν κρυφοκυτᾶζῃ...

Ὡ, δὲν ὠμοιάζε διόλου με τὸν μαρκήσιον Ριονσαί, τὸν εὐπιστον, τὸν ἀνοίγοντα ἀμέσως ψυχῇ, καρδίαν, σπῆτι, εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα, ὁ ὁποῖος τῷ ἔκαμνε τὸν φίλον,

διὰ νὰ τὸν δολοφονῆσῃ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς!

Ὁ πρῶτος σταθμὸς

Ἐνύκτινον, ὅταν τὸ τραῖνον ἐσταμάτησεν εἰς μίαν στάσιν. Δὲν ἐφαίνετο ἐκεῖ ἄλλο οἰκοδόμημα, ἐκτὸς τοῦ μικροῦ σιδηροδρομικοῦ περιπτέρου καὶ ἐνὸς ράνκου (ἀχυροκαλύβης), πῆριξ τοῦ ὁποίου ἦσαν δευμένα ἄλογα.

— Ἐδῶ θὰ καταιβῶμε, εἶπεν ὁ Σάρδας λαμβάνων τὴν βαλίτζαν του.

Ἡ ἐξοχὴ ἐκεῖνη δὲν ἦτο διόλου ἐλκυστική. Μία μονότονος, ὁμοίμορφος, ἀχαρὶς πεδιάς, σκεπασμένη με παράδοξον γλόβην, τὴν ὁποίαν διέκοπτε, κατὰ μεγάλα διαστήματα, ἐν δένδρον πυκνόφυλλον, μεμονωμένον, ἀπὸ τὰ λεγόμενα ὄμπου, τὰ μόνον πῦ φύονται εἰς τὸ τριχῦ αὐτὸ ἔδφος.

Χωρὶς λέξιν, εἰ δύο ἄνδρες διηυθύνθησαν εἰς τὸ ράνκο, ὅπου ἓνας γκῶσσος, με τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα, ἐκάθητο καὶ ἐπαίξε κ. ι θ ἄ ρ α ν. Πλησίον του, ὄρθια ἐμπρὸς εἰς ἓνα ὑψηλὸν ξύλινον γουδί, μία ὠραία κόρη, με πρωτογενῆ ἐνδυμασίαν, ἐκοπάνιζε καλαμπόκι, διὰ νὰ μαγειρεύσῃ τὸ ἐγχεῖριον φαγητόν, τὸ λεγόμενον μαζαμόρα.

Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς δύο ταξιδιωτὰι, ὁ χωρὶς ἐσημῶθη.

— Μπουένας τάρντες, καμπαλλέρως! τοῖς εἶπε! (καλησπέρα, ἀφεντιάδες!)

«Εἰς τὰς ὀκτώ, ὁ Σάρδας ἐπερίμενε...» (Σελ. 351, στ. γ.)

«Πραγματικῶς, ἐμελετοῦσε τὸ σχέδιόν του...» (Σελ. 352, στ. α.)

Τὶ ἐπιθυμεῖτε; — Δυὸ καλὰ ἄλογα μετὰ ρεκάντα*) τους.

— Θὰ πάτε μακρὰ;

— Ὡς τὸ Σάκο θὰ σοῦ τὰ ξαναφέρωμε.

— Πρέπει νὰ μοῦ ἀφίσετε χίλια πιάτρα γιὰ ἐγγύησι.

— Ὅριστε τα.

— Περιμένετε νὰ τὰ σελλώσω καὶ θὰ σοῦ τὰ φέρω.

Ὁ χωρὶς ἐπῆγεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν καλύβην καὶ ἐμεινεν ἀρκετὴν ὥραν ἀθέατος.

Ἀπὸ τὸν ἰσπανικὸν αὐτὸν διάλογον, ὁ Πέτρος δὲν ἐνόησε τίποτε κ' ἐκτύπησε τὴν ἐσχισμὸν, τὴν ἐκτενομένην ἐμπρὸς του, με βαθεῖαν μελαγχολίαν.

Τόσον πένθιμος, τόσον στυγνὴ λοιπὸν ἦτο ἡ χώρα ὅπου κατοικοῦσεν ὁ πατέρας του; Πῶς θὰ τὸν ἐπανεῦρισκε; καὶ πότε θὰ ἐτελείωνε τὸ παράδοξον αὐτὸ ταξίδι; με τὸν ἀγνωστον σύντροφον, τόσον ἐμιλητικὸν καὶ εὐθυμον χθές, τόσον εὐθυμον καὶ σκεπτικὸν σήμερον;...

Δὲν ἐπρόφρασα νὰ εἰδοποιήσω διὰ νὰ μοῦ στείλουν ἄλογα ἀπὸ τὸ κτήμα, τῷ ἐξήγησεν ὁ Σάρδας καὶ τὴν ὥρα θὰ πάρωμε ἀπὸ τὸ σταθμὸν.

Δὲν πειράζει, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος βλέπων ἐρχόμενα δύο ἰσχνὰ ἄλογα, με χαμηλωμένα κεφάλια, στολισμένα ὁμῶς με κάποιαν φροντίδα.

Ἄντι σέλλας, εἶχαν τὸ ρεκάντο πῦ εἶπαμεν. Ἦτο ἀσχημον καὶ βεβαίως δὲν θὰ ἦτο ἀνετον.

Ὁ Σάρδας κερηλοῦθησε τὸ βλέμμα τοῦ Πέτρου, εἶδε τὴν ἀπογοητεύσιν του καὶ ἐμερίδισε:

Δὲν εἶνε κόμμοδο σὰν τὴν ἀγγλικὴ σέλλα, τῷ εἶπεν; ἀλλὰ γρήγορα κανεὶς τὸ συνεθίζει.

Ἐδῶσε τὸ παράδειγμα, πηδῶν ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου του. Ὁ Πέτρος τὸν ἐμμήθη.

Εἶθε καλὸς ἱππεὺς, εἶπεν ὁ Ροριγκέζ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐλπίσῃ, τὸ ἐναντίον.

— Θὰ ἦταν καλλίτερα χωρὶς σέλλα, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος; ἀλλὰ πρέπει κανεὶς νὰ συμμορφώσεται.

Τὰ ἄλογα τῆς πάμπας εἶνε ἐξαιρετά, φθάνει μόνον νὰ μὴ ταναγκάζῃ κανεὶς νὰ τριποδίζου. Ὁ τριποδισμὸς τῶν (πρὸτ) εἶνε ἀθλιος, ἔχουν ὅμως λαμπρὸν καλπασμὸν (γαλάσι). Ἐξεκίνησαν με κυνηγετικὸν καλπασμὸν, τὸν ὁποῖον διετήρησαν ὁμαλῶς ἐπὶ μίαν ὥραν. Ἐφθισαν οὕτως εἰς μικρὸν ποτάμι, τὸ ὁποῖον ἐπέρσαν εὐκόλα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάλιν ἤρχισαν νὰ τρέξουν ὀλοταχῶς.

*) Τὸ ρεκάντο εἶνε συνδυασμὸς δερμάτων, ἱμάντων καὶ κλινωσκαπασμάτων, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς σέλλα καὶ ὡς στρωμνῆ. (Σ.τ.Σ.)

Ἡ σελήνη εἶχεν ἤδη ἀνατείλει, φωτίζουσα τὴν μονότονον ἐκείνην ἐξοχὴν, ὅπου δρόμοι δὲν ὑπῆρχον καὶ ὅπου ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι πηγαίνει εἰς τὴν εὐχην. Ἐπιτέλους εἶδαν μαρῶθεν φῶτα.

Ἐκεῖ θὰ κοιμηθῶμε, εἶπεν ὁ Σάρδας, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε προσφέρει λέξιν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπίπου πορείας τῶν. Εἶνε ἡ πούλπερια.

Πούλπερια λέγονται τὰ πρωτογενῆ ξενοδοχεῖα τῆς πάμπας, τὰ χάνια.

Ἐπλησίαζαν. Τὸ φῶς τῆς σελήνης τοῖς ἐπέτρεπε νὰ διακρίνουν μικρὸν οἰκοδόμημα ὁμοιον μετὸ τοῦ σταθμοῦ.

Μία στέγη ἀχυρὴν ἐπρωφύλατταν ἐν δωμάτιον ἀπὸ τοίχους χυρδοειδεῖς. Τὸ πάτωμα ἦτο ἀπλοῦν γῶμα. Δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τοῦ οἰκίσκου, εὐρύχωρα ὑπόστεγα ὡς βεράνται. Καὶ ἀπὸ πίσω περιβόλος περικλεισμένος με πασάλους, ὅπου ἐφυλάσσοντο τὰ ζῶα τοῦ παλπερίου.

Ὁλόγουρα, ἀπὸ πασάλους ἐμπηγμένους εἰς τὴν γῆν, ἦσαν δευμένα τὰ ἄλογα τῶν ταξιδιωτῶν. Τὰ ἄγρια αὐτὰ ζῶα ἤρχοντο νὰ τρώγουν τὸ σκληρὸν καὶ τραγὺ χόρτον.

Ἰπὸ τὸ ἐρυθρῶν φῶς τῶν λυχνιῶν

Ἐξεκίνησαν με κυνηγετικὸν καλπασμὸν... (Σελ. 352, στ. γ.)

τοῦ πετρελαίου, ἐφαίνοντο κινούμενα καμμάτια εἰκοσαρτὰ πρόσωπα. Ἦκούοντο μακρόθεν κηθῶροι. Ἐφώναζαν, ἐτραγουδοῦσαν, ἐχόρευαν.

Ὁ Σάρδας καὶ ὁ Πέτρος, ὄφιππευσαν, ἔδρασαν ἀπέξω τῶν ἄλογά των καὶ εἰσήλθον εἰς τὸ πανδοχεῖον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ' ΤΟ ΜΑΤΕ

Ἡ πούλπερια.

Ὁλος ὁ θόρυβος ἔπαυσεν, ἄμα παρουσιάσθησαν οἱ εὐγενεῖς ταξιδιωτὰι, οἱ ὁποῖοι ἐχαίρεισαν ὀλόγουρα τῶν.

Τὰ βλέμματα δὲν ἦσαν ἐχθρικά. Οἱ γκῶσσοι εἶνε τραχεῖς καὶ ἀρχέγονοι ἄνθρωποι ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγαθοί, ἀρκεῖ νὰ μὴ προσκρούσῃ κανεὶς εἰς τὰς ἰδέας των καὶ τὰ ἔθιμά των.

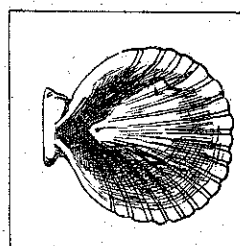
Δὲν θυμῶον με τοὺς ξένους, πορὰ μόνον ὁσῶκις νομίσειν ὅτι αὐτοὶ τοὺς περιφρονοῦν. Εἶνε ἐπιδεικτικὸι τυφλῆς ἀφοσίσεως καὶ σφοδροῦ μίσους. Ἐν γένει ὁ γκῶσσος δὲν εἶνε καλὸς, ἀρκεῖ νὰ ξεύρῃ κανεὶς νὰ τὸν μεταχειρισθῇ.

Παραιεῖσαν ὅλοι καὶ προσέφεραν θέσεις εἰς τοὺς ἀγνώστους, τοὺς ὁποῖους ἐξηκολούθησαν νὰ παρακηροῦν.

(Ἐπεται συνέχεια)

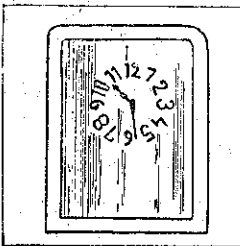
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον κογχύλι

Τὸ κογχύλι αὐτὸ εἶνε πραγματικῶς πολὺ περίεργον. Ἐάν τὸ πρῶτον ῥῆσι κανεὶς ἀπὸ μέσα με προσοχὴν, ὅτι ἰδῆ ἓνα κεφάλι ἄρκτου, τὸ ὁποῖον ἐχηματίζεται καθ' ὅσον ἀπὸ τὰ διάφορα νερά (χρῶματα) πῦ ἔχει ἐπάνω τὸ μάργαρον.

Παλαιὸν ὥρολόγιον

Εἰς ἐν κατάστημα μικρῆς νορμανδικῆς πόλεως, εὑρίσκειται τὸ περίεργον αὐτὸ καὶ ἀρχαῖοτατον ὥρολόγιον τοῦ τοῖου, τὸ ὁποῖον ἀντιπλακός, ἔχει ἓνα καθρέπτην. Ὁ μηχανισμὸς εὑρίσκειται ἀπὸ πίσω, οἱ δὲ ἀριθμοὶ τῶν ὥρων εἶνε κολλημένοι ἐπάνω εἰς τὸν καθρέπτην. Τὸ ὥρολόγιον αὐτὸ ἀνάγκη εἰργάζετο

κ' ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται μέχρι σήμερον με ἀκρίβειαν ἀπόλυτον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Αἴνιγμα Ἐσθλήν ὑπὸ Νικολ. Κ. Καρατζᾶ

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀρχῆς εἶμαι ἐγώ, ἡ ἄρχὴ τῶν ἀνθρώπων εἶμαι ἐγώ, οἱ ἄνθρωποι με ἐφίτασαν καὶ εἰς τὸ θάσος ἔχω τόπον. — Τί εἶνε;

β') Παίγνιον Ἐσθλήν ὑπὸ τοῦ Θαλοῦ

Table with 4 columns and 4 rows containing Greek letters: ΑΛ, ΤΟΥ, ΝΟΝ, ΤΙ, ΒΕ, ΡΩ, ΜΙ, ΝΕ, ΝΟΝ, ΡΙ, Α, ΜΗ

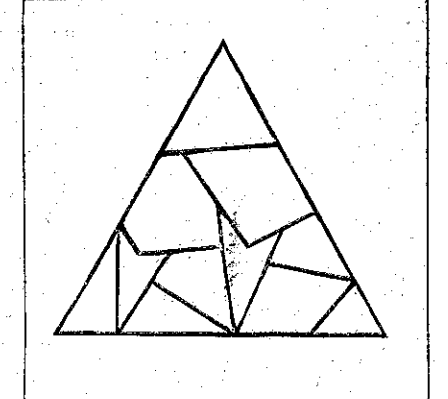
Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τέσσαρες πόλεις τῆς Ἰταλίας.

γ') Ἐφθαρμένη ἐπιγραφή Ἐσθλήν ὑπὸ τῆς Γοργῶς

ΦΘ.ΙΡΟ.ΣΙ. Η.Η ΧΡ.ΣΤ. Μ.ΑΙ.Ι Κ.Κ.Ι

Ἀήλωσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἄ, θήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρωπαϊκοῦ), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του με μίαν δεκάραν ἢ με ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θάποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 38ου φύλλου

α.) Ἴδου πῶς θὰ συνδυασθοῦν τὰ ἑνδεκα τεμάχια διὰ νὰποτελεσθῇ τὸ τρίγωνον.

β.) Ἡ Χελώνα (τὸ καύκαλότης). γ.) Ἐμπρός, τροχάδην, ἀραιώσις.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΕΥΡΗΜΑ ΧΑΜΕΝΟ

Με τὸ κεφάλι σκυφτὸ περπατοῦσα στὸν κήπο μας ζητώντας τὴν ἐρημίαν τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν χαρὰν.

Κάθησα στὸν κορμὸ τῆς βαλανιδιάς καὶ κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν της κίτταξα τὰ κήματα ποὺ ἔσπαζαν στους βράχους, σὴν νὰ ἦθελαν νὰ τοὺς ξεριζώσουν... μὰ δὲν τὸ κατόρθωναν καὶ γύριζαν πίσω γιὰ νὰ ξαναἴθουν ἔπειτα δυνατώτερα.

Ἡ βῆθ' τους κανονικὴ καὶ βαρειά, με εἶχε σχεδὸν ναρκώσῃ ὅταν ἔτσι, εἶδα χάμω ἓνα τριφύλλι, τετράφυλλο. Με τὴν χαρὰ ποὺ μόνο οὐ τέτοιες στιγμὲς καταλαβαίνουμε, τὸ ἔκοβα ἀπὸ τὸ λεπτὸ πράσινο μίσχο του καὶ τὸ κίτταξα στὸ χέρι μου, σὴν νὰ τὸ φοιτοῦσα γιὰ νὰ φέρῃ τόσο μικρὸ τὴν εὐτυχία.

Κίτταξα ἀκόμα ὅταν ὁ ἀέρας μοῦ τὸ ἀράξε με βία καὶ τὸ ἔριξε μακριὰ στὰ κήματα τὸ εἶδα νὰ χάνεται στὰ θολὰ νερά καὶ σὴν νὰ μοῦ φάνηκε πὼς ἡ χαρὰ χάνονταν μαζί του.

Σημεία τοῦ Ἀβέρωφ.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἦταν μιὰ φορὰ κ' ἔσαν καιρὸ ἓνα κοριτσάκι. Ζούσε με τοὺς γονεῖς του, σ' ἓνα ὄμορφο μέρος, καὶ κάθε μέρα πήγαινε περὶπατο, ἔκοβε λουλούδια, κυνηγοῦσε πεταλούδες καὶ διασκεδάζε πάντα ξένοιαστο. Μιὰ μέρα, κεί ποῦ πηγαινε σ' ἓνα ὄμορφο ὄρομο, εἶδε ἓνα ξένο κοντά του. Τὸ κοριτσάκι σήκωσε τὰ μάτια του γιὰ νὰ τὸν καλημερίσῃ, ὅπως καλημερίζε ὄλους τοὺς διαβάτες π' ἀπαντοῦσε, ἀλλὰ μόλις ἀντίκρισε τὸν ξένο, ἔμεινε ἀπὸ τὸ θαυμασμό! Τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε μπροστά του κάποιο θεό, πὼς γύρω ἀπὸ τὸν ξένο χυνώτανε μιὰ καλωσύνη, κάτι ποῦ ἔκανε τὰ λουλούδια πιὸ ὄμορφα, τὰ πουλιά νὰ κελαιδοῦν πιὸ γλυκά, τὸν ἥλιο νὰ φαίνεται λαμπρότερος. Αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτὸ του τόσο μικρὸ, τόσο ταπεινὸ, μπροστά στὸ θεοῦ ἐκεῖνο ὄπως ἐνόμιζε, ξένο, ποῦ ἄθελα γονάτισε. Αὐτὸς χαμήλωσε τὰ μάτια του, τὸ κίτταξε μ' ἓνα βλέμμα ποῦ τὸ κοριτσάκι δὲν κατάλαβε καλά, ἂν ἦταν καλὸ ἢ κακὸ, γλυκὸ ἢ ἀγριο, καὶ πέρασε.

Τὸ κοριτσάκι πῆρε πάλι τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ του. Δὲν ἦταν ὅμως πιὰ τὸ εὐθυμο καὶ τρελλὸ παιδί ποῦ εἶχε βγῆ τὸ πρωί. Μιὰ λύπη ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ αἰσθανότανε, εἶχε γεμίσῃ τὴν καρδοῦλα του, καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ ξένου ἔμεινε διαρκῶς στὰ μάτια του.

Γιὰ λίγο καιρὸ ἄλλαξε, ἔγινε χλωμὸ, λυπημένο! Τίποτε δὲν τὸ διασκεδάζε, τίποτε δὲν τὸ εὐχαριστοῦσε. Μιὰ μέρα θάηλος νὰ πᾶν πάλι στὸν ἴδιο ὄμορφο ὄρομο, ποῦ εἶχε δῆ τὸν ξένο, καὶ ἀκριβὸς στὴν ἴδια θέσιν, τὸν ξαναβρίσκει.

Γεμάτῳ χαρᾷ, θαυμασμό, ἀγάπῃ, γονάτισε πάλι μπροστά του με σεβασμὸ. Πάλιν αὐτὸς χαμήλωσε τὰ μάτια του, κίτταξε τὸ γονατισμένον κοριτσάκι με κα-

λωπύνην. καὶ με τὸ ὄμορφο του χέρι, τοῦ χάιδεψε λίγο τὰ μαλλιά. Αὐτὸ, εὐτυχισμένο, σήκωσε τὰ μάτια γεμάτα εὐγνωμοσύνη, μ' ἄσφαιρα ὁ ξένος ἀλλάζει, ἀγριεύει, καὶ με τὸ ὄμορφο του χέρι, ποῦ πρὶν λίγο τοῦ εἶχε χαϊδέψῃ τὰ μαλλιά, τοῦ ἔδωσε ἓνα δυνατό χτύπημα.

Ἀπὸ τὸν πολὺ πόνο, ποῦ τοῦ ἔκαμε, τὸ κοριτσάκι ἔμεινε γονατισμένο, χωρὶς καλά νὰ καταλαβαίνη τί γίνεται γύρω του. Βράδυσσε, μὰ δὲν σκέφθη νὰ γυρίσῃ σπῆτι του. Τὸ πρωί, οἱ δικοὶ του, ποῦ τὸ ζητοῦσαν, τὸ βόηκαν στὴν ἴδια ἀκριβὸς θέσιν, γονατισμένο, με σηκωμένα λίγο τὰ μάτια γεμάτα ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη, καὶ νᾶχε ἀκόμη μπροστά του τὸν θεῖον (ὅπως νόμιζε), ξένο, κ' ἔσ' εἶχε καταλάβει ἀπ' αὐτὸν τὸ πιὸ δυνατό, τὸ πιὸ βαυρὸ χτύπημα τῆς ζωῆς του.

Σανθὴ Μουσιέ

ΔΥΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ

Σὲ περιβόλι δροσερὸ, ἀπ' τᾶλλα δένδρα Δυὸ κυπαρίσσι' ἀνθίζανε πανώρητα. Χρυσάφι ἀτίμητ' ὁ ἥλιος, σβύνοντας, Στὴν πράσινη σκόρπιζε φορεσιά τους, Ὁ ἔξυμος χαίδεψε τὰ κλαδιά τους, Μῦρο αἰθέριο χύνοντας.

Κι' εἶπε ὁ ζωγράφος θωρώντας μ' ἔκστασι στὸν ἀνθῶνα

Τῆ ζωντανῆ τῆς φύσεως εἰκόνα: Ἐμπροστά στὴν ἀρταστὴ τὴν τελειότη σου Ἡ τέχνη ἢ ἀνθρώπινη, ὧ θεῖα φύσι, Στὸ κάλλος σου μπροστά, ἄς γονατίσῃ Στὴν αἰώνια τὴν νεότη σου!

Καὶ σὴν τὸ εἶδ' ὁ ποιητὴς τῶν δένδρων

Ποῦ λούζονταν ἐλ' εὐμορφία καὶ χάρι Μεσ' ἐτὰ πολυχρῶμα μύρα τῆς δύσεως, Στὰ κάλλη τους ἔβαλε ἕμνο θεοῦ, Ὑμνο, ποῦ διάβασε στὸ μεγαλεῖο Τὸ ἄπειρο τῆς φύσεως.

Κι' ὁ Εὐλοκόπος ἀπ' τὴ δουλειά του γυρνώντας ἴσια

Τὰ δυὸ ἀντίκρισε τὰ κυπαρίσσια. Με βαρὺ πέλεκυ, ποῦ εἶχε στὸν ὄμο του, Τὰ λιγερὰ τὰ κορμὰ τους ἐγγίξει. «Τὶ γερὸ εὖλο! Ποῦ δὲν ἐλεῖται...» Λέει τραβώντας τὸ δρόμο του.

Κρητικοπούλα

Η ΑΣΤΕΡΩ

Ὁμορφη, ἔξυπνη καὶ παιγνιδιάρη, εἶνε, σὰς βεβαῖω, θαύμα νὰ τὴν δῆτε, ἡ κἀτασπρη Ἀστέρω μου. Μόλις μᾶς τὴν ἔφεραν, καὶ ὅμως μιὰ χαρὰ ἡμέρωσε μαζί μου. Χίλια δυὸ τρελλὰ καμώματα μοῦ κάμνει καθ' ἡμέρα.

Ἔχει ὁμως καὶ κάτι ἰδιοτροπίες! Μόλις χαράξῃ τὸ φῶς, ἀρχίζει ἐκεῖνο τὸ ἀδιάκοπὸ της μπε-μπε ποῦ χαλᾷ κυριολεκτικῶς τὸν κόσμον. Ξυπνὸ καὶ μισοκνυμένον, θεοηστικὸς τρέχω ἀμέσως καὶ τῆς κόβω χόρτο. Τῆς τὸ βάζω χάμου ἔμπρός της, ποῦ νὰ φάγῃ ὁμως αὐτὴ! Ἔχει τὴν ἀπαίτησιν ἓνα-ἓνα ὅλα ἀπ' τὸ χέρι μου νὰ τὰ σοκανίξῃ' εἰ δὲ μὴ δὲν τρώγῃ διόλου. Καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ περιμένω ἐκεῖ πότε νὰ τελειώσῃ ἡ κυρά, γιὰ νὰ πάγω νὰ φάγω κ' ἐγὼ κάτι. Εἶνε ἀλήθεια ἀνυπόφορη καὶ με κάμνει πολλές φορές νὰ βγαίνω ἔξω ἀπὸ τὰ ρούχῳ μου, ἀλλὰ ἔλα ποῦ τὴν ἀγαπᾷ!

Νὰ δῆτε τὲς προάλλες τί μοῦ ἐσκόρρασαν. Εἶχαν ἀποφάγει τὸ χόρτο της καὶ τὴν ἀφήκα, ἐμβήκα δὲ στὴν κάμαρα νὰ πιῶ κ' ἐγὼ τὸ γάλα μου. Ἐξάφνα κατὶ ἀκούω πίσω μου. Στρέφω καὶ τί νὰ ἴδω; Ἡ Ἀστέρω με τὸ σχοινὶ κομμένο! Ἐθῆμωσα περὶ τότε καὶ τὴν ἀρπαξα ἔτσι ὀλίγο ἀπότομα. Μὰ δυσχερῶστῃ ἀμέσως, φαίνεται, ἡ κοκονίτσα, καὶ νὰ σοῦ τὴν διὰ μιᾶς ἀγριοῦσε, τραβᾷ δυνατά, με ῥίχνει κάτω καὶ ἂν τὴν πιάσῃς... Τὴν ἐπιόσασμεν βεβαία ὄστερα, ἀλλὰ ἔμεινε μοῦ ἔμεινε τὸ πείσιμον.

Τέτοια ποῦ λέτε με τὴν Ἀστέρω μου. Μὲ βασανίζει καὶ με θυμώνει ὑπερβολικά, ἀλλὰ τὴν ... ἀγαπᾷ.

Ἐλλάς τοῦ Ρήγα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Περσεὺς (ἔπειτα ἀπὸ ὑπολογισμὸν) με χαρὰν καὶ δυνατά: — Μαμά, καὶ τοῦ χρόνου τὸ Πάσα θὰ πᾶσῃ Κυριακὴ! — ;!!!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

Εἰς τὸ Παρθενῶν

Ἡ διδασκάλισσα πρὸς τὸ Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου: — Λέγε, τί ἔκαμαν οἱ Ἑβραῖοι ὅταν ἐγγῆκαν ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν; — Ἐστάθησαν νὰ στεγνώσουν, Κυρία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλοῦ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἀριθμητικῆς

Ὁ Διδάσκαλος (βοηθῶν): — Μὰ ἄκου, παιδί μου: ἂν σοῦ δώσῃ ὁ πατέρας σου ἐπτά μῆλα, καὶ ἡ μητέρα σου ἄλλα ἐπτά, τί θὰ ἔχῃς; Καὶ ὁ μαθητὴς (θρημβετικῶς): — Βάρος ἐστὶ στομαχὸς κύρ-δάσκαλε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραλλιανοῦ

Ἡ μικρὰ Εὐγενία εἰσεργεῖται εἰς τὴν ἐκκλησίαν με τὸ σκυλάκι της.

— Δὲν ἐπιτρέπονται οἱ σκύλοι τῆς λέγει ὁ κληρὸνολόγος. — Δὲν εἶνε σκύλος, ἀπαντᾷ ἐκείνη, εἶνε σκύλα. — Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαγχρινῆς Ἑλληνοπούλας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυρυπύδου τὴν 29ην Ἀυγούστου 1912.

ἌΠΟ τὰς ὁραίας καὶ ὑψηλὰς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου, ὅπου παραθεοῖται, μοῦ γράφει ὁ Ἑλληνικὸς Ὀυρανός. Ὁ, ναί, ἡ ἑλληνικὴ φύσις παραλληλεῖται με τὴν Ἑλλετικὴν καὶ εἰς πολλὰ μέρη ἐβρίσκειται ἀνωτέρα. Μόνον ποῦ δὲν ὑπάρχουν αἱ εὐκολίαι τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς διακομῆς. Ἀλλὰ με τὸν καιρὸν θὰ τὰς ἔχομεν καὶ αὐτάς.

Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, Ἀτικὴ Ἀύσις. Βέβαια τὸ τακτικὸν εἶνε νὰ σοῦ δώσουν αἱ φίλαι σου τὴν συνδρομὴν των καὶ νὰ μοῦ τὴν σταίλῃς σὺ με τὰ ὀνόματά των. Ἀλλὰ καὶ ἀπ' εὐθείας ἂν ἐγγραφοῦν καὶ δηλώσουν ἐπι ἐγγραφοῦναι τὴν συστάσει σου, πάλιν θὰ περᾶσουν εἰς τὸ ζεστόπλοῦμά σου.

Τὴν ἀνυπομονήσιν σου τὴν φαντάζομαι εὐκόλα, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες. Ἀλλ' ἐκεῖνος διὰ τὸν ὅποιον ἐρωτᾷς, δὲν εἶνε συνδρομητὴς καὶ φρονίσιμος νὰ τὸν κάμῃς.

Ἐλάδα καὶ τὴν δευτέραν ἀπάντησίν σου, Α. Κανάρη, καὶ ἡσύχασε. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις. Τὸ «γράφω» του ὅμως δὲν ἄλλαξεν, ὡς λέγεις, ἀλλὰ διαφέρει τὸ εἶδος. Ἄλλο ἢ «Ἀδελφοῦλα», βλέπεις, καὶ ἄλλο αἰ «Ἀθηναῖκα Ἐπιστολαί». Αἱ ἐντυπώσεις του ἐκεῖνα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τοὺς «Καιροῦς» καὶ εἰς τὸ «Ν. Ἄστν».

Ἐχεῖς δίκην, Ρόδου Μοσχοβόλημα. Ὁ ὑπ' ἀρ. 394 Στοιχειώγητος ἐτυπώθη λαοθάσμος. Δὲν πρόκειται περὶ πόλεως τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ περὶ χώρας. Ἄρα τὸ διορθώσετε αὐτὸ, τότε λυεῖται εὐκόλα.

Με μεγάλην μου χαρὰν, Κυκλαμιά, ἔλαβα τὸ γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τὸσον καιρὸν. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ δῆλωμα τῆς Γαλλικῆς. Καὶ καλὴν ἀντάμωσιν τὸ φιλνθίπορον εἰς τὰς Ἀθῆνας, ὅπου θὰ θαυμάσωμεν ὄλοι τὰς προσόδους σου.

Ἀὶ τελευταία Σελίδες Συνεργασίας μοῦ ἔδωσαν μιὰν ξεχωριστὴν συγκίνησιν, — μοῦ γράφει ὁ Πιόλαχος Νέμος — εἶδα μετὰ μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ δηλοσιεύονται δύο μεταφορῆσαι, διαμαντάκια, ἀπὸ τὰ εἰδύλλια τοῦ Μίσχου. Εὖγε εἰς τὴν Παπαροῦσαν ποῦ εἶχε τὴν λαμπρὰν πρωτοβουλίαν. Κεῖμα μόνον ποῦ ἡ γλώσσα τῆς μεταφράσεως δὲν ἀνταποκρίνεται πολὺ με τὸ πρωτότυπον. Βουκολικὰ αὐτὰ καὶ γραμμὲν εἰς τὴν ζωντανὴν καὶ βροντερὰν δωρικὴν διάλεκτον, θὰ ἔπρεπε νὰ μεταφρασοῦν εἰς τὴν ζωντανὴν ποιητικὴν μας γλώσσαν, ποῦ τόσο ὁμοιᾶται ἐκείνης».

Φωτιστέφανε, σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ μετὰ τὴν μου χαρὰν σὲ δεχόμεναι πάλιν εἰς τὸν κύλλον μου. Συνήθως οἱ μεγαλύτεροι ἀεῖφοι φέρουν τοὺς μικρότερους νὰ ποῦ συμβαίνει καμμίαν φορὰν καὶ τὸ ἐναντίον! Τί νὰ τὰς κάμω, Χρυσόμαλλον Ἀέρας, τὰς Ἀσκήσεις ποῦ μοῦ στέλλεις; Καὶ τὰς ἰδικὰς σου, Πηγαλίον; Ἡ προθεσμία ἐπέραςε πρό πολλοῦ. Νὰ μοῦ τὰς ξαναστείλετε ὅταν θὰ προκηρῶθῃ ὁ νέος Διαγωνισμὸς, τὸν Ὀκτωβρίου.

Λορελάι, ἂν ἔλθῃς καμμίαν φορὰν εἰς τὸ Γραφεῖον μου, θὰ σοῦ δεῖξω μιὰν στίβαν ἀπὸ κομμάτια ποῦ ἐνεκρίθησαν χωρὶς νὰ δημοσιευθοῦν. Δὲν σὰς τὸ εἶπα τόσες φορές; Καθ' ἑβδομάδα λαμβάνω τριπλάσια καὶ τετραπλάσια — ἄξια δημοσιεύσεως — ἀφ' ὅσα χωρεῖ ἡ Σελίς μας. Τὰ ἐγκρίνω ὅλα, καὶ δημοσιεύω ὅσα κληρώνονται. Προτιμᾶσαι δὲν ἔχω, ἐξαιρέσεις δὲν κάμνω. Ἔτσι, σὴν ἐσέναν, ἐκατὸν ἄλλα ἐγὼν παρόπον. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Βίβε ἡ γενικὴ γνώμη, Ὑψηλὴ Ἰδέα, ὅτι τὰ ἐφετεῖνά μου μυθιστορήματα εἶνε τὰ ὄμορφα ἀφ' ὅσα ἐδημοσιεύσα ποτέ. Ἄν εἰς τὰς

λύσεις σου σημειώσῃς ὅτι εἶσαι 16 ἐτῶν, βεβαίως θὰ καταταγῇ εἰς τὴν ἀνωτέραν Τάξιν. Μοκνεῖσθε, ἀρεγὴ ἡ φωνὴ σου ἀπὸ κείπερα, ἀλλὰ φθάνει. Ὄστε γράφε μοι. Καὶ γιὰ μένα εἶνε ἐπίσης παρηγορία νὰ διαβάξω τὰ γράμματα τῶν ξενητεμένων παιδιῶν μου καὶ νὰ ξεύρω ὅτι ἐνθουσοῦνται πάντα καὶ λατρεύουν τὴν μακρομὴν πατριδα.

Ἐκεῖνο ποῦ λέγει ἡ Κρητικοπούλα εἰς τὸν Ἀρόνον τῆς Δόξης — ἀνεβήκας ψηλά; πρέπει νὰ καταβῆς! — τοῦ Περούσε δὲν τοῦ φαίνεται σωστὸ. Ὅσοι καὶ τόσοι, λέγει, ποῦ δεξάζονται, δὲν μένουσιν εἰς τὴν δόξαν των διὰ τὸ πᾶθος; Ἀυτὴ ἐν συντόμῳ εἶνε ἡ ἀπορία σου. Ἡ Κρητικοπούλα, ἂν βέλῃ, ἄς τοῦ ἀπαντήσῃ τί ἐννοεῖ με τὸ «πρέπει νὰ καταβῆς».

Ὁραῖος ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἀδρα τοῦ Ὁσφέου (ποῦ ἦτο ἀρρωστὴ τέσσαρας μῆνας καὶ δι' αὐτὸ δὲν μοῦ ἔγραφε: πόσον χαίρω ποῦ ἔγινε καλά καὶ θὰ μοῦ γράφῃ!) Ἰαροπούλα τῆς Λέσβου (ποῦ τὰ λέγει: τὸσον νόστιμα) Ἀγγεῖρος (καὶ αὐτὸς... «σὴν τὰ γιόνια», μολονότι θερμὸς πάντα καὶ ἐνθουσιώδης) Ὁνειρὸν τῆς Πραγματικότητος (μ' εἶνε εὐφορῶν γραμματικά: στολισμένον με πατημένα ἀνάκτα) Χρυσοσηγήτισσα καὶ Μάριος τῆς Ἐλευθερίας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Ἡροανάρχουσα τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ — «Μὴ με ξεγνήσῃς» τοῦ Πανελληνίου Πόδου — «Ἡ ἀρρώστια μου» τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα — «Πρωτοβόχαια» τοῦ Τέλλου Ἄγρα — Διάφορα τοῦ Ἀδωνάου — «Ἡ μηλιὰ» τῆς Μπαρουτοκαπιμένης Γαλαρόλευκας — «Τῆς ἀλήθειας τὸ φῶς» τῆς Κρητικοπούλας — Διάφορα τῆς Ἀδρας τοῦ Φεραίου — «Λεπτὴ εὐγένειαν τοῦ Ὀνειροῦ τῆς Πραγματικότητος» — Διάφορα τοῦ Ἀρήνης Στεφάνου — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπογογγίζονται: «Ἡ γυνὴ» (ἀκατάλληλον διὰ τὸ περιόδιον μας) — «Τὰ καλά διαρκούν ὀλίγον» (αὐτὸ ἕμωσ διαρκεῖ πολὺ ἐπομένως ἀπορρίπτεται ὡς ἐπιτενές) — «Πᾶσι τὸ καλοκαίρι» (δυσανάνηστον) — «Στὴν Ἑλπίδα μου» (ἐπιτενές) — «Ἀράχνη καὶ Σπουρογίτης» (κατώτερος ἀπὸ τοὺς προηγουμένους, ὡστε δὲν θὰ σ' ἐσῆμμερε νὰ δημοσιευθῇ) — «Μεσημέρι» καὶ «Θερινὴ Βραδυὰ» (τετριμμένα: χίλια τέτοια ἐδημοσιεύσα' ἄλλα τώρα!)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Νὰ τὸ ξεύρετε ὄλοι, μιὰ γιὰ πάντα, διὰ νὰ μὴν ἔχωμεν παραπλῆνη. Μικρὰς Ἀγγελίας ὑβριστικὰς, προσβλητικὰς, πειρακτικὰς, πολὺ ζωηρὰς εἰς τὰς ἐκφράσεις των, σχετικὰς μετὸ Δηροφῆσιμα ἢ μὴ, — δὲν δημοσιεύω ὅσον καὶ ἂν τὰς πληρώσετε. Ὅπου; ἐδήλωσα καὶ ἄλλοτε, αἰ Μ. Ἀγγελία τοῦ Δημοφλησιματος, πρέπει νὰ εἶνε μόνον συστάσεις κ' ἐγκώμια ψευδωνύμων, προτροπαὶ πρὸς ψήφισίν των κλπ. Τὰ ἄλλα ἀπαγορεύονται.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰουδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεῖται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φε.1.Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγῶνι, καὶ ἂν ἀπὸ ν. εἰς κορταῖα.

Νέα ψευδώνυμα: Φωτιστέφανος, α.(Α.Δ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ Φωτιστέφανος (2) με Σανθὴν Μουσιέ, Ἀρήνης Στεφάνου, Ὀνειρώδες Βάλς, Δοξαομένην Γαλαρόλευκην — ἡ Ἀτικὴ Ἀύσις (3) με Φοῦλι, Σανθὸν Μαρκήσιον, Ὀνειρώδες Βάλς.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Πανελληνίου Πόδου (ἔλαβα εὐχαριστῶν λυσοχάρτον ἔστειλα) Ὁραιοπαθῆ (βραβεῖον ἔστειλα) φωτογραφίαν περιμένω ὅταν ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν) Ἀλέξανδρον Μανροκορδῶν (ἔλαβα εὐχαριστῶν ὄχι, καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις) Χαβαθῆν (ἐλήθη) Φωτιστέφανον (ἐλήθη) Ἀδωνάου Δάικον (εἶνε τοῦ Βιζυτινοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐνθουσοῦμαι ποτε ἐδημοσιεύθῃ) Ἀδρα (ἔστειλα: εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ζεστόπλομα καὶ τὰ καλά σου λόγια) Ὀνειρώδες Βάλς (τετράδιον ἔστειλα, ἔχει καλῶς διὰ τὸ ἄλλο, ὄχι, διότι ὁ σκοπὸς μου εἶνε νὰ μανηθάνε νὰ ἐκπέτετε τὰς ιδέας σας ἑλληνικά) Ἀδωνάου (ναί, εἶνε καλὸν μέσον αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν τὸ συνιστῶ, διότι ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου πρέπει νὰ εἶνε ἄλλος) Μπαρουτοκαπιμένην Γαλαρόλευκην (καὶ τὴν παροῦσαν τὴν εὐρίσκω χαριτωμένην τὸ λάθος, ὑποτιθεῖται λάθος, δηλαδὴ ἐννοεῖται) Ἀρλίαν Χ. Κρ. (ἔστειλα) Μπαρουτοράδαν (πολὺ ὄμορφα ἡ περιγραφή σου: εὖγε!) Κρητικοπούλαν (ἔλλαξα τὸν τίτλον συμφώνως ἐνόμισα ὅτι ἐτελείωνε ἐκεῖ καὶ δὲν ἐκατέβηκα νὰ στρέψω τὸ φύλλον: γι' αὐτὸ εἶνε καλὸ νὰ γράφετε πάντα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, καὶ βάζετε περισσότερα φύλλα) Κεῖμα (ἔστειλα: νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν!) Σημαιοφόρον Ἑλληνα (ἔστειλα) Νέλικε (εὐχαριστῶ διὰ τὸ δελτάριον) Μελαχροῦνην Ἑλληνοπούλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ: βιάζεσαι ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν καχογράφεις) Πόδου τῆς Κρήτης καὶ Παπαγιάνου τοῦ Τάσου (τὰς περιμένωμεν) Γαλαίαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Δοξαομένην Γαλαρόλευκην, Ἡρώδα τοῦ 21 κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Ἀυγούστου, θάπανησῶ εἰς τὸ προσεγε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1303 Διαγωνισμὸς Ἀύσεων Ἀυγούστου—Νοεμβρίου (Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Ὀκτωβρίου)

403. Δεξιόγραφος Προστάζει νὰ πηδήσῃ Μιὰ πόλις Γαλλικὴ, Τὸ σύνολον, ποῦ ὅλα Τὰ σὴν διοικεῖ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγοῦ Ἀγγέλου

404. Συλλαβογράφος Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, Τ' ἄλλο προστακτικὴ. Καὶ τ' ὄλον στὸ Αἰγαῖον Νῆσος ἱστορικὴ. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σωφραζέττας

405. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογράφου Τετράποδον κεφάλι, Καὶ τόνον μεταβάλλει, Καὶ ὄλοι: του οἱ κόποι, Μιὰ πόλις τὴν Ἐβρώπη. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σανθομάλλη

406. Ἀναγραμματισμὸς Τῆς Ἰωλκοῦ τὸν βασιλεῖα Ἄν ἀναγραμματίσῃς, Κάτι πελώρια βουνα Ἀρῆσος θαντικροῦσης. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγενέως Ἰδανικῶ

407. Τρίγωνον Πιτηγὸν ἀγαπητὸν. Δὲν εἶνε ἄλλοις. Ἐπίσημον κατευθύνσεως. Ἐίμα, γυμνός. Προστακτικὴ. Ἐπίσημον. Συμφωνον. Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰππότου

408. Κεκομμένον Γνωμικόν

Αφαιρών τρία γράμματα εξ' έκαστης τών κάτωθι λέξεων και αναρμολογών τὰ λοιπά, καθ' ἣν εὐρίσκονται σειράν, σχηματίζετε αρχαίων γνωμικόν ἐκ τριῶν λέξεων :

πρῶτος, ἄνθος, σιωρά, λύκος, λέφος, κίτρα, σιωπή, ἄρτος, γήρας.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας

409. Μυστικά Ἐρωτήσεις

Ὁ Διδάσκαλος : — Δύνασαι νὰ μοῦ εἶπῃς πότε..... ὁ Μέγας.....;

Ὁ Μαθητής : — Τῷ 323 πρὸ Χριστοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Υἱᾶς Σιοργῆς

410. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων (ἐκάστη τῶν ὁποίων ἔχει ἐν ὄλῳ ἐπτά γράμματα) ἀποτελοῦν ἀρχαίων Ῥήτορα :

1, Ἀρχαίος Θεός· 2, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης· 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 4, Ἀρχαίος ῥήτωρ· 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 6, Νῆσος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δακρυβρέτου Ἰπτερου

411. Ἑλληποσύμφωνον

υ - οηα - εααι - ου - αιο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐκάτης

412. Γρήφος

MM

τὸ αὐτὸ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Ἰπποδούλων

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 33 καὶ 34

325. Παράσημον (παράς, ὁμών.) — 326. Κάπρος (κά, πρῶς.) — 327. Ἐλαφος-ἐλαφρός. — 328. Λέρως-λάρως.

329. ΩΡΑ ΜΗ, ΛΑΖαρε...)

ΤΡΙΤΗ — 331-335. Διὰ τῆς Ν: πόνος, κρᾶνος, νῆμα, ὄνος, κρήνη. — 336.

ΦΕΙΔΙΑΣ-ΦΑΛΗΡΟΝ (Φαράω, ἘΑρ, Ἰωλκός, Δόγη, ἸλλοΡία, Ἀμρογός, ΣολομωνΝ.) — 337. Μὲ λόγια δὲν χερταίνεται ἡ κοιλιά. — 338. Πᾶν μέτρον ἄριστον (π' ἂν μὲ τρ - ὠνάς εἰς τόν.)

339. Τριγώνον (τρυγόν, ὄν.) — 340. Βιβνία (βῆ, θῆ, νῆ, α.) — 341. Ἀπίον - ὄπιον. — 342. Ἀγίς-σίγα.

343. Α ΕΙΣ ΕΑΠΙΣ ΑΙΠΥΤΟΣ ΣΙΤΟΣ ΣΟΣ Σ

344-347. 1, Ἰανός (ἸΣΟΝ ΑΙ ἡμέραι) 2, Ἄοις (ἌΣΗΡ Ἀδελφός) 3, Πᾶν (ΝΑΠΟ-λέων) 4, Ἀθηνᾶ (ΑΝ ΣΟΣ Η ΘΑλασσα) — 348. Ὁ σὺ μὲ λουδορεῖς ἀλλὰ ὁ τόπος. (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν ἄνω, κατὰ στίχους, βουστροφρόν.) — 349. Ὁ Θεός εἶνε παντοδύναμος. — 350. Ἐν τῇ ἐνώσει ἰσχύς (ἐν τῇ - ἐν ὡ σὺ-εἰς χῖ ς.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσσω δελτία ταχυδρομικά' προτιμῶ τοιαῦτα. — Mr. D. Frangos, Nogales Ver, Mexico. (IB', 256)

Μελιχροπὴ Ἑλληνοπούλα, ποία εἶσθε, παρακαλῶ; καὶ πῶς ξεύρετε ὅτι ἀλλὰ ὡ ψευδώνυμα; Μήπως ἔχετε λάθος; Ὀνειρώδες Βάλς. (IB', 257)

Mille merci, Κρητικοπούλα, διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς προτάσεώς μου. Ἀμέσοις σὺς ἀπήντησα. — Ὀνειρώδες Βάλς.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΑΥΠΑΙΟΥ

“ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ,”

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι: Πόρτ - Σαῖδ: Κεοκαραϊκὴ Ἀθήνα, Ἰθωνῶν: Ἀθανάσιος Διάκος, Πειραιῶς: Ἀττικὴ Δύσις, (ἀντὶ Ἀεροπλάνου Δαίδαλος), Κορίνθου: Ἀλέξανδρος Μαυρογορδάτος. ἤητούνται λοιπῶν πόλεων. Νέα διεύθυνσις Συλλόγου: Δάφνης Στέφανον, Ναύπλιον. (IB', 259)

Διορίσθη ἀντιπρόσωπος ἐν Πειραιεὶ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Διαπλασιακοῦ Συλλόγου «Παλαμήδης». Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυντέον: Ἀττικὴν Δύσιν, Ρ. Ρ. Πειραιᾶ. Ἀττικὴ Δύσις. (IB', 260)

Ναί, Ἀηλιόσπιν Κόρη, ἔχεις δικαίον τὸ τετράδιον τοῦ ξαναδιάβασα. Ἀττικὴ Δύσις. (IB', 261)

Α γαπητοὶ Συνάδελφοι! Βεβαιωθείς ἐξ ἴδιας ὄψεως περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ Συλλόγου ΘΡΙΑΜΒΟΣ, δηλῶ καὶ δημοσίᾳ ὅτι εἶνε ἄξιος τῶν ἐπευφημιῶν, κατατάσσομαι ὑπὸ τὴν Σημαντικὴν του, ἀναλαμβάνω ἀντιπροσωπεῖαν του ἐν Σάμῳ, καὶ δὲν ἀποδέχομαι προταθεῖσαν ἀντιπροσωπεῖαν «Παλαμήδους». Ἀναφωνῶ δὲ ἐξ ὅλης ψυχῆς: Ζήτω ὁ ΘΡΙΑΜΒΟΣ! Ἑλληνικὴ Καρδιά. (IB', 262)

Διὰ τοῦ ὀπτικῶ

Πρόεδρος ΘΡΙΑΜΒΟΥ ὅπου εἶνε. Κατατάξις ὑπὸ σημαίας σας, ἀναλαμβάνω ἀντιπροσωπεῖαν. Ἀποστείλατε καταστατικὰ τέχιστα. — Ἑλληνικὴ Καρδιά.

Α γαπητοὶ Δευκοκίμυαντε Αἰγιαλὸν καὶ Ἑλληνικὴ Καρδιά, διατὶ δὲν γράφετε; Ὀνειρωμένῃ Ἑλλάς. (IB', 264)

ἈΝΩΤΕΡΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΑΞΕΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Ἀκαδημίας 42

Ἀπὸ τῆς 1ης προσεχούς Σεπτεμβρίου ἰδρύομεν πλήρες Παρθεναγωγεῖον Φωσβελλανόν. τάξεις προτύπου Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ Γυμνασίου.

Ἡ διδασκαλία θὰ γίνηται κατὰ τὰ νεώτερα παιδαγωγικὰ συστήματα, θὰ διδάσκονται δὲ ἐκτός τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζομένων, ἡ Γαλλικὴ καὶ Γερμανικὴ γλῶσσα, ἡ Γυμναστικὴ, ὁ Χορός, ἡ Ζωγραφικὴ καὶ Πλαστικὴ, ὡς καὶ ἅπασαι αἱ χειροτεχνίαι κατὰ τὸ Σουηδικὸν σύστημα (Sloyd) ἄνευ ἰδιαίτερων διδάκτρων.

Γίνονται δεκταὶ μαθήτριά: ἐξωτερικαὶ, πρόφιμοι καὶ ἡμιτρόφιμοι. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυντέον: Ὁδὸς Σίνα 16, Ἀθήνας.

Ἡ πρόεδρος τοῦ Ἐκπαιδευτ. τμήματος ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ Ἡ Ἐφορος τοῦ Ἀνωτ. Παρθεναγωγείου Β. Α. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δύο μέγαρα μετὰ κήπων καὶ αὐλῶν. Τὸ ἐν ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισίας ἀριθ. 9. παραπλευρῶς τοῦ ἀνακτόρου τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκηπος Νικολάου καὶ ἐναντι τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, (περιοχὴ 6 χιλιάδων πήγμων τετραγωνικῶν).

ΔΕΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ 5—14 ΕΤΩΝ

Περιλαμβάνει Ἑλθετικὸν νηπιαγωγεῖον, Δημοτικὸν Σχολεῖον, Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, 4 τμήματα γαλλικῶν, 2 τμήματα ἀγγλικῶν, 1 τμήμα γερμανικῶν. Ἐπιμελητὴ καὶ καθηγητὰ Ἐβρωπαῖοι.

Τὸ ἔστρον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δραγατσανίου ἀριθ. 6 παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου, παραπλευρῶς τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.

ΔΕΚΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΠΟ 14 ΕΤΩΝ & ΑΝΩ

Περιλαμβάνει Γυμνάσιον, τριτάξιον τμήμα Ἑμπορικῆς Σχολῆς, Δογματικὸν τμήμα με φιλίτην μονοετή.

Τὰ διπλώματα τοῦ Ἑμπορικοῦ τμήματος καὶ τοῦ Δογματικοῦ ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν.

Γίνονται ἐπίσης δεκτοὶ φοιτῆται διατμήματι ἐν τῷ οἰκοτροφεῖῳ καὶ σπουδάζοντες τὰ ἔμπορικὰ ἢ τὰς ξένας γλώσσας. Εἰς τούτους παρέχεται ἰδιαίτερον δωμάτιον ἐπιπλωμένον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

Ἀπευθυντέον: Διεύθυνσιν Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν συγγενήσιν: Κεντρικὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς ὁδὸς Δραγατσανίου 6, παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Διὰ τοὺς μακρὰν κατοικοῦντας μαθητὰς ἡ Διεύθυνσις διαθέτει πολυτελεῖς ἰδιόκτητον λεωφορεῖον, ὅπως μεταφέρῃ τούτους ἐκ τῆς οἰκίας των εἰς τὴν Σχολήν.

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 38ου ΦΥΛΛΟΥ (Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 353)

ἈΘΗΝΩΝ: Μαρία Φ. Οἰκονόμου, Βάνδα Πιέρη, Σοφία Μ. Φιλιπποπούλου, Χρ. Γ. Χριστοδούλου Ἰνὸ Κοσταντογιαννάκη, Ν. Φ. Οἰκονόμου, ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Γ. Βασιλάς.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ: ΑΙΓΙΟΥ: Δ. Κ. Χριστοδουλόπουλος. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Δ. Κλάδης. ΚΑΜΑΡΟΥ: Ἀνθ. Γ. Ἀναστασόπουλος, Ἄγγ. Κ. Δημόπουλος. ΚΑΡΑΙΤΣΙΝΗΣ: Θεωδῶς Γ. Κόρφας. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γ. Δεμιτόπουλος. ΚΗΦΙΣΙΑΣ: Χρυσῆς Γ. Ἀσκητοπούλου (37) ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Σηλυβερδῆς, Ἄννα Δ. Σηλυβερδῆς. ΔΕΞΑΙΝΩΝ: Ρίκα Ν. Ἀγγελόπουλου. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Δημ. Γ. Ρετσίλης. ΠΑΤΡΩΝ: Πατρικὸ Νευτόπουλο, Κ. Γ. Φαμαδάς, Γ. Σ. Βασιλείου. ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Κ. Καραντζᾶς. ΣΥΡΟΥ: Παῖσσα Ἄρ. Μονόπουλ. ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Μαρία Κ. Παπαθόδου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Νικ. Γ. Παπάς, Γ. Βάφης. ΒΙΡΚΕΤ-ΕΑ-ΣΑΠ: Ἰουλίττα Πολυταγίδου. ΚΑΒΑΛΑΣ: Δορκάς (35). ΚΑΙΡΟΥ: Σπ. Γ. Ἀντωνίου. ΠΕΔΟΥΛΑ (Κόζιου): Γ. Χ. Γεωργιάδης (36). ΣΩΚΙΩΝ: Μαν. Δ. Καίρας, Ἄντ. Ὀμ. Ἀλετράς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐχόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομίδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Γ. ΒΑΘΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεργήσῃ διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου. Πιστοῦσαν δὲ 1,10 διὰ τὸν προσεχῆ διαγών. Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὕτως οἱ ἀποστείλαντες πέντε λέπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματὸσημῶν 38ου μῆνου 10 παρὰ ἰσοδυναμεί με 5 λεπτά ὅστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γοσιματόσημον 20 παρὰ.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰγποκειμένου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερηθείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐἰς τοὺς παῖδας.

Table with 2 columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἑσωτερικοῦ, Ἐξωτερικοῦ. Rows for monthly, quarterly, and annual rates.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΤΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδριπίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 19ος Ἐν Ἀθήναις, 8 Σεπτεμβρίου 1912 Ἔτος 34ον. — Ἀριθ. 41

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ' (Συνέχεια)

Τοὺς παρετήρουν, καὶ ἀφοῦ ἀνέλαβον τὰ παιγνίδια των, — παιγνίδια κάπως παιδαριώδη, διότι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τῆς ἐρήμου εἶνε ὑπὸ τινὰς ἐπόφεις παιδιά.

Ὁ Πέτρος ἦτο κυρασμέννος ἀπὸ τὸ ταξίδι, προπάντων ἐξ αἰτίας τοῦ ἀσυνήθους δι' αὐτὸν ρικάντου, γ' ἐκὸς τὰς γύρω του.

— Ποῦ θὰ κοιμηθῶμε; ἠρώτησε τὸν Ροδριγκέζ, ὁ ὁποῖος ἐφάνετο πορκαλοῦσθων με προσοχὴν τοὺς διασκεδάζοντας χωρικούς.

— Στους πάγκους καὶ στὰ τραπέζια, ἅμα κοιμηθῶν καὶ αὐτοὶ οἱ γκῶσσοι' εἰδμή ἐξω, στὰ ρεκάυτα μας. Ἴτι προτιμάτε;

— Ἀς περιμένωμε καλλιτέρα.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Ἐνῷ ἔπαιζαν κ' ἐχόρευαν, μία νέα μιγάς με χαλκόχρουν δέρμα καὶ με μαῦρα λαδομένα μαλλιά, περιέφερον εἰς μίαν κολοκύνθη, ὅπου ἐβυθίζετο ἕνας μεταλλινὸς σωλὴν, κάποιον πατόν, τὸ ὁποῖον ἐροροῦσαν ὄλοι με μεγάλην εὐχαριστήσιν.

Ἦξε τὸ λεγόμενον ματέ. Μία μόνον κολοκύνθη ὑπήρχε καὶ ὄλοι ἔπιπαν με τὸν ἴδιον σωλῆνα, χωρὶς νὰ πλύνεται διόλου. Ἡ τσίνα μάλιστα (ἡ μιγάς), τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν χωρικῶν καὶ ἐροροῦσε ὅτι ἀπέμενε εἰς τὸ βᾶθος, διότι ἡ ὄργαντινὴ ἐθυμωτοπιὰ ἀπαιτούσε νὰ σταματᾷ κανεὶς μόλις παρή-

γατο ὁ πρῶτος διὰ τοῦ ἀέρος ἦχος ἐντός τοῦ σωλῆνος ἢ τῆς μπομπύλλας. Ἐπειδὴ τὸ ἀκόλουθον ματέ ὄλ ἦτο ἄσχημον, ἂν ἔμενε εἰς τὸ βᾶθος τῆς κολοκύνθης τὸ κρῦνον ὑπόλειμμα τοῦ ποτοῦ, ἡ τσίνα τὴν ἀδειάζε με ἠχηρὰ γουργουρίσματα, πρὶν προσθέσῃ μίαν κουταλιάν ἀπὸ γέριμα-ματέ εἰς τὸ ἦδη ὑπάρχον

μέσα εἰς τὴν κολοκύνθη, καὶ ῥίψη ἐπ' αὐτοῦ ἀναεραστὸν νερόν.

Τὰ πρωτογενῆ αὐτὰ ἔθιμα φρίνοντα εἰς τὴν ἀρχὴν ἀποκρουστικὰ καὶ γίνονται ἀκόμη περισσότερον με τὴν περιγραφὴν.

Ὅταν εὐρίσκεται κανεὶς εἰς τὸν τόπον, δὲν δίδει σχεδὸν προσοχὴν, — τὸ γνωρίζομεν ἐκ πείρας, — καὶ γρήγορα τὰ συνειθίζει, προπάντων εἰς τὰ

σπίτια τῆς καλῆς τάξεως, ὅπου ἔξασφα ἡ τσίνα ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά της εἰς τὸ μαγειρεῖον, μακρὰν τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς τῶν προσκεκλημένων.

Ἄλλ' ἐκεῖ μέσα, με ὄλα ἐκεῖνα τὰ εἰδεχθῆ καὶ κυπαρὰ πρόσωπα, ποῦ εἶχε γύρω του, με τὴν ἀκάθαρτον, μολονότι συμπάθη τσίναν, ὁ Πέτρος ἠεθάνθη ἀηθίαν. Ὁ Ροδριγκέζ, με μειδίαμα εὐχαριστήσεως, πορκαλοῦθε κ' ἐμάντασε τὰς ἐντυπώσεις του, χωρὶς νὰ τῷ λέγη τίποτε. Ἀκριβῶς αὐτὸ ἠθέλην!

Εἶχε τὸν λόγον τοῦ ποῦ τὸν ὠδήγησεν ἐκεῖ, εἰς τὴν πούλλερίαν τῆς ἐρήμου πάμπας. Ἐγνώριζε τὸ εὐερέθιστον τῶν γκῶσσων καὶ ἠλπίζε νὰ παλλαγθῆ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν του χωρὶς νὰ καμῆ τίποτε αὐτό...

Εἶνε ἀληθεῖς, ὅτι δὲν προηοίμαζε καὶ με μεγάλην του εὐχαριστήσιν τὸν θάνατον τοῦ ὠραίου ἐκείνου ἐφήβου, τοῦ ἀρβενωπιῦ συγχρόνως καὶ τρυφεροῦ, τὸν ὁποῖον θάγαποῦσεν ἂν δὲν ἀπετέλει δι' αὐτὸν ἕνα φοβερόν κινδύνον.

Ἦξευρεν, ὅτι εἶνε ὀργοντῶν ἔθιμον, ποῦ κα-

Μακρὰ, γιὰτι σὺς καίω ὄλους! (Σελ. 358, στ. β')